

Monaco teteje egy lépcsőfokon

Monaco teteje a legnehezebben fellelhető országcsúcsok közé tartozik. Az ország méretére jellemző, hogy Olaszországban, Imperia kempingjében aludtunk, a monacói látogatás napján Franciaországban parkoltunk és innen indultunk egy harmadik ország bejárására – immár gyalogosan. Mint szorgalmas turisták, mi is végigálltuk a hercegi palota előtt az őrségváltást, majd a tűző nap elől bemenekültünk az Oceanográfiai Múzeum hús falai közé. Mindenkinek ajánlom, megéri. Mielőtt továbbindultunk a kicsi ország legismertebb városába, Monte Carloba, visszagyalogoltunk a francia határhoz és megkíséreltük a lehetetlent, az országcsúcs helyének kiderítését.

Valójában nem lenne túlzás csúcsmászásról beszélni, Monaco legmagasabb pontja ugyanis a Chemin des Revoires, egy hosszú lépcsősor/utcácska/nemtommi (a nem kívánt rész törlendő) tetejének közelében emelkedik. Mármint annyira emelkedik, amennyire az egyik lépcsőfok emelkedik az előző fölé, a csúcstól ugyanis nem jelöli semmi. A helyzet akkor sem lenne egyszerű, ha a csúcs a lépcsősor tetején lenne, ide ugyanis egy magánház udvarán keresztül vezet az út. A kert kapuján felirat fogadott: „Propriete privee. Defense d’entrer.” Úgy döntöttünk, ezt nem értjük és besétáltunk a kertbe, majd a lépcsők tetején, egy virágláda mellett elkészítettük a csúcsfotót. Nagy titokban nem dolgozhattunk, mert a fényviszonyok miatt még vakut is használni kellett, de szerencsére sem felbőszült tulajdonossal, sem kutyával nem találkoztunk.

A dolognak azért van egy szépséghibája. A francia-monacói határ ugyanis nem épp a lépcsősor tetején, hanem alatta, valahányadik lépcsőfoknál húzódik. A virágláda tehát már francia területre esik. A helyzetet tovább bonyolítja, hogy a lépcsők a háztömbök nyugati oldalán folytatódnak, a térképen jelölt felső összeköttetést azonban már nem lehet fellelni. A Chemin des Revoires-t ezúttal a Boulevard de Jardin-Exotique felől közelítettük meg. Reggel, mielőtt megérkeztünk Monacóba, a francia oldalon a Route de la Moyenne Corniche mentén sétáltunk végig – ennek alsó végén szintén indul egy Chemin des Revoires. Az előbbi, tehát a virágládás lépcsősor azonban valamivel magasabban végződik.

A küzdelmes mászás után egy méretes Ádám és Éva szobor jelentett újabb megrázkódtatást, majd rövidesen megérkeztünk Monte Carlo kaszinójába. Nagy játékba nem bonyolódtunk, a kaszinó környéke egyébként is több érdekességgel szolgált. A bejárat előtt álló Bentley-k és Ferrarik mellett már az AMG Merci is meglehetősen snassznak számított.

Ennyi izgalom elegendő is volt egy napra visszasétáltunk tehát a francia oldal parkolójába a hétköznapi járgányok közé. Autónkat nyugodtan itt hagyhattuk és biztosak lehettünk benne, ilyen kínálat mellett nem ezt fogják elloponi.